

Камъни като рѣка се посипаха надолу. Разбрахме, че е стръменъ сипей. Тогава азъ и братъ ми се хванахме отъ дветѣ страни за самаря на Марко и се плъзнахме надолу по сипея. Спиряхме се съ забити крака въ пѣсъка и пакъ надолу. Марко бѣше събралъ четиритѣ си крака неподвижно и се плъзгаше като шейна. Държахме го здраво, да не би да скочи въ нѣкоя яма съ краката нагоре. Най-после слѣзохме въ низината.

Пжтьтъ ни къмъ селото бѣше равенъ. Още свѣтѣха въ тъмното три пламъка. Но следъ малко и тѣ угаснаха.

Месечината изскочи изъ облака. Видѣхме заспали лунни кжщи. Видѣхме бѣлъ пжть. Двама селяни караха кола. Сѣнката на колата пѣплѣше по пжтя.

— Байчо, кжде е пжтя за ханчето? — пита братъ ми.

Селянитѣ мълчатъ, не се обръщатъ. Месечината грѣе. Колата върви. Сѣнката пѣпли следъ колата.

Наближихме ги. Колата бѣше навѣрно пълна съ торъ. Единиятъ селянинъ ни погледна и каза:

— Вървете направо, сетне — влѣво, покрай дола.

Тръгнахме направо. Сетне — налѣво по каменния брѣгъ на рѣката. Стигнахме тѣсенъ долъ. И когато се изкачихме на отсрѣщния брѣгъ, блѣсна шосето за ханчетата.

— Нѣма нищо страшно, — извика радостенъ братъ ми, като посочи бѣлото ханче, дето чакаха тая нощъ баща ни и майка ни.

*

Разсѣмваше се вече. Марко хрупаше росната трева край пжтя. Ние разглеждахме краката му дали сж наранени. Марко ни милваше съ мѣхнато ухо и допираше влажна муцуна до ржцетѣ ни. Ако да бѣше човѣкъ, щѣше да каже:

„Вироглави сте, деца, но пакъ ви обичамъ“.

Ботъо Савовъ.